

Markó Béla

Tömegsír

Legalább magunkra hagynának végre.
Hogy ne kelljen egyszerre fordulni
álmunkban. A tömegsír kényelmetlen.
Ezen még a kínos pontosság sem segít.
Emlékszem, hogy a bécsi Stephanskirche
katakombáiban a pestisjárvány áldozatainak
csontjait utólag egymásra rakták, koponya
koponyán, lábszárcsont pedig lábszárcsont
mellett, úgy fehérlettek, mint a tűzifa.
Talán az is volt. Egy-egy kosárral akár
be is lehetett fűteni lent a pokolban.
Természetesen gyűlölöm a tömegsírokat.
Nem vágyom semmiféle együttlétre.
Mit keresnék a férgek dúsan terített
svédasztalán? Bár egyetlen előnye talán
mégis van a tömegsírnak. A föld. Igen,
a szó szoros értelmében a föld. Amit
a kisgyerek a szájába vesz. A kutyánk is
megeszi, ha rá nem szólunk. Az édes
anyaföld. Nálunk is. A szlovák származású
magyar költő, Petőfi Sándor szájában. Majd
később a zsidó származású magyar költő,
Radnóti Miklós szájában is. Ahogy lassan
szétáramlik a testben. A véget nem érő
találkozás. Ha másért nem is, ezért viszont
érdemes lenne mauzóleumban tartani az idők
végeztéig a gyilkosokat. Ne férjenek hozzá
a földhöz. Éhezzenek örökkön örökké.